

А тому можна висунути припущення, що без участі держави, без її допомоги у вирішенні спірних питань, багато профспілкових організацій можуть «деградувати», а то й зникнути, оскільки в більшості випадків установчі документи цих організацій не можуть чітко вирішити проблемні питання. Одним із шляхів вирішення цієї проблеми, вважається, було б розмежування на законодавчому та підвідомчому рівні правового статусу профспілкових організацій та інших суб'єктів господарської діяльності.

Література

1. Конституція України // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст.36.

2. Про професійні спілки, їх права та гарантії діяльності: Закон України від 15 вересня 1999 р. № 1045-XIV // Відомості Верховної Ради України. – 1999. – № 45. – Ст.7, 12, 14.

3. Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень абзаців третього, четвертого, п'ятого статті 248-3 Цивільного процесуального кодексу України та за конституційними зверненнями громадян Будинської Світлани Олександрівни і Ковриги Сергія Володимировича щодо офіційного тлумачення положення абзацу четвертого статті 248-3 Цивільного процесуального кодексу України (справа щодо конституційності статті 248-3 ЦПК України) від 23 травня 2001 року № 1-17/2001 // <http://zakon.rada.gov.ua>

4. Дудчак А. Втручання законодавчої і судової влади в діяльність профспілок/ Дудчак А. // Юридичний журнал. – 2008. – № 2.

УДК 342.9(477)(075.8)

Колпаков В. К.,

д.ю.н., професор,

Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

ПОНЯТТЯ ПУБЛІЧНОЇ АДМІНІСТРАЦІЇ

Публічна адміністрація, як правова категорія, має два виміру: функціональний і організаційно-структурний. При функціональному підході – це діяльність відповідних структурних утворень по виконанню функцій, спрямованих на реалізацію публічного інтересу. Таким інтересом в українському праві визнається інтерес соціальної спільності, що легалізований і задоволений державою. Таким чином, наприклад, виконання публічною адміністрацією правоохоронної функції означає системну діяльність всіх структурних утворень, які мають таку функцію. Вважаємо, що таку діяльність доцільно позначити терміном "публічне адміністрування".

При організаційно-структурному підході публічна адміністрація – це сукупність органів, які утворюються для здійснення (реалізації) публічної влади. В українському праві публічною владою визнається: а) влада народу, як

безпосереднє народовладдя; б) державна влада – законодавча, виконавча, судова; в) місцеве самоврядування [1, с. 196].

З наведеного випливає, що публічну владу в Україні здійснюють такі органи: по-перше, Верховна Рада України (парламент), Президент України (як владний інститут), місцеві ради. Вони реалізують владу народу, що знаходить вираз у виборчих процесах; по-друге, усі органи і установи, що реалізують державну владу. Наприклад, органи виконавчої влади, суди та інші; по-третє, усі органи і установи, що реалізують місцеве самоврядування. Наприклад, виконавчі комітети місцевих рад, громадські об'єднання, органи самоорганізації населення тощо.

Таким чином, публічна адміністрація – це система організаційно-структурних утворень, які на законних підставах набули владних повноважень для їх реалізації в публічних інтересах.

Інтегративні властивості цієї системи концентруються в категорії "відносини адміністративних зобов'язань". Сутність цих відносин обумовлена змістом норм Конституції України щодо відповідальності держави перед людиною, визнання головним обов'язком держави утвердження і забезпечення прав і свобод людини, верховенства права, обмеження повноважень і дій публічної адміністрації Конституцією та законами України.

З них випливає, що публічна адміністрація при утворенні приймає на себе зобов'язання щодо задоволення інтересів суспільства і громадян. Серед них є зобов'язання публічного характеру, виконання яких потребує використання публічно адміністрацією владних повноважень. В ході їх реалізації виникають відносини, які доречно позначити як "відносини адміністративних зобов'язань".

Саме вони – відносини щодо виконання адміністративних зобов'язань публічної адміністрації перед суспільством – є предметом адміністративно-правового регулювання, або предметом адміністративного права.

Цією категорією – відносинами адміністративних зобов'язань – об'єднуються чотири типи відносин, кожен з яких є складовою частиною предмета адміністративного права. Це відносини: а) публічного управління; б) відносини адміністративних послуг; в) відносини відповідальності публічної адміністрації за неправомірні дії або бездіяльність; г) відносини відповідальності суб'єктів суспільства (індивідуальних і колективних) за порушення встановленого публічною адміністрацією порядку і правил.

Характерною ознакою усіх вищезазначених видів адміністративно-правових відносин є те, що органи публічної адміністрації виступають у них владною стороною, яка реалізує свої виконавчо-розпорядчі повноваження. Тобто, має право на прийняття владного (обов'язкового) рішення.

Важливим чинником щодо систематизації відносин, які регулюються адміністративним правом, є публічне адміністрування. Публічне адміністрування – це діяльність суб'єкта публічної адміністрації на виконання владних повноважень публічного змісту. Вона здійснюється шляхом використання засобів управління, надання адміністративних послуг, участі (при необхідності) у відносинах відповідальності суб'єктів публічної адміністрації, застосування адміністративних стягнень тощо.

Так, дільничний інспектор міліції, на виконання завдання щодо охорони громадського порядку та забезпечення громадської безпеки на відповідній території [1], використовує методи і форми управлінського змісту (вимагає припинення поведінки з ознаками правопорушення; перевіряє документи; застосовує примусові заходи для забезпечення додержання правил, нагляд і контроль за виконанням яких покладено на міліцію; викликає осіб для винесення їм офіційного застереження про неприпустимість протиправної поведінки), надає громадянам адміністративні послуги (відповідно до п. 3.1 Положення про службу дільничних інспекторів міліції в системі Міністерства внутрішніх справ України надання у межах своїх повноважень правової, соціальної допомоги та інших послуг населенню віднесено до основних функцій працівників служби дільничних інспекторів міліції), від імені органів внутрішніх справ розглядає справи про адміністративні правопорушення, передбачені статтею 177 (придбання самогону та інших міцних спиртних напоїв домашнього вироблення) і частинами першою та другою статті 178 (розпивання пива, алкогольних, слабоалкогольних напоїв у заборонених законом місцях або поява у громадських місцях у п'яному вигляді КУпАП).

Все це зумовлює необхідність розглядати теорію публічної адміністрації як методологічну основу адміністративного права і використовувати її поняття як базове у формуванні адміністративно-правових відносин.

Література

1. Погорілко В. Ф. Публічна влада // Юридична енциклопедія: В 6 т. – Т.5 / Редкол.: Ю. С. Шемшученко (голова редкол.) / В. Ф. Погорілко – К.: Видавництво “Українська енциклопедія” імені М. П. Бажана, 2003. – 736 с.

2. Положення про службу дільничних інспекторів міліції в системі Міністерства внутрішніх справ України [Електронний ресурс]: Затверджено наказом МВС 11.11.2010 N 550 // Режим доступу : [http :// www. zakon1.rada.gov.ua](http://www.zakon1.rada.gov.ua)

УДК 347.73 (043.2)

Кондрацька Ю. Б.

здобувач,

Інститут законодавства Верховної Ради України, м. Київ, Україна

ОСНОВНІ ПРОБЛЕМИ НА БАНКІВСЬКОМУ РИНКУ УКРАЇНИ НАПРИКІНЦІ 2011 РОКУ ТА СПОСОБИ ЇХ ВИРІШЕННЯ

Другу хвилю фінансової кризи у 2012 р. по всьому світу прогнозують багато міжнародних та українських експертів й аналітиків. Її основною відмінністю від фінансової кризи 2008-2009 рр. є прогнозованість, у той час як попередня хвиля спочатку заперечувалась багатьма спеціалістами. Другу хвилю кризи в Україні можна також назвати кризою ліквідності, про що буде йти мова нижче.

Дослідженням фінансової кризи у 2008-2009 рр. займалися багато вітчизняних експертів та науковців, наприклад, Крилова В., Мельник П., Пасічник Ю.,